

Sygn. akt: I Ns 16/23

POSTANOWIENIE

Dnia 21 lutego 2023 r.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Małgorzata Kłek
-----------------	------------------------

Protokolant:	Sekretarz sądowy Agnieszka Piskorz
--------------	------------------------------------

po rozpoznaniu w dniu 17 lutego 2023 r. w Kętrzynie na rozprawie

sprawy z wniosku J. C.

z udziałem P. C.

o zobowiązanie sprawcy przemocy w rodzinie do opuszczenia mieszkania zajmowanego wspólnie z innym członkiem rodziny dotkniętym przemocą

I. zobowiązuje uczestnika P. C. do opuszczenia miejsca zamieszkania położonego przy ul. (...) w K. oraz jego bezpośredniego otoczenia na odległość nie mniejszą niż 100 (sto) metrów;

II. zakazuje uczestnikowi P. C. zbliżania się do domu położonego przy ul. (...) w K. i jego bezpośredniego otoczenia na odległość mniejszą niż 100 (sto) metrów ;

III. w pozostałej części wniosek oddala,

IV. stwierdza że postanowienie w pkt I i II jest wykonalne z chwilą ogłoszenia,

V. nakazuje pobrać od uczestnika P. C. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem kosztów sądowych , od uciszenia których wnioskodawczyni była zwolniona.

Sygn. akt I Ns 16/23

UZASADNIENIE

Wnioskiem złożonym w dniu 16.01.2023 r. w trybie art. 11 a ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie, wnioskodawczyni J. C. wniosła o zobowiązanie uczestnika postępowania P. C. do opuszczenia miejsca zamieszkania w miejscowości K. ul. (...) zajmowanego wspólnie z wnioskodawczynią, zakazanie kontaktowania się w jakiejkolwiek formie i zbliżania uczestnika do wnioskodawczyni oraz jej córki H. C. (lat 15) i syna M. C. (lat 13) na odległość mniejsza niż 100 m , zakazania zbliżania się do opuszczonego miejsca zamieszkania na odległość mniejszą niż 100 metrów. Wnioskodawczyni wniosła także o zobowiązanie uczestnika do zwrotu wnioskodawczyni poniesionych kosztów sądowych i kosztów procesowych, jeżeli takie wystąpią. W uzasadnieniu wniosku wnioskodawczyni wskazała, iż zamieszkuje wraz z uczestnikiem , który jest jej mężem w budynku mieszkalnym położonym przy ul. (...) w K., który jest ich współwłasnością . Wspólnie z nimi zamieszkują ich dzieci H. lat 15 i M. lat 13. Od około 10 lat mąż zaczął być coraz bardziej agresywny, coraz częściej znęcał się psychicznie i fizycznie nad wnioskodawczynią i

wspólnymi dziećmi stron. Mąż coraz częściej stosował przemoc fizyczną , szarpał za ubrania, popychał, bił pasem, . Kiedyś , gdy wnioskodawczyni bronila syna, uderzył ją . Uczestnik coraz częściej wyzywał dzieci i wnioskodawczynię, obrażał, poniżał, wyganiał z domu, kierował groźby karalne pozbawienia życia. W dniu 23 października 2022 r. uczestnik wszczął awanturę , w czasie której pobił syna, bił też córkę , rozbił telefon syna i wyganiał dzieci z domu. O tym zdarzeniu wnioskodawczyni poinformowała pedagoga szkolnego jej córki oraz zgłosiła się z dziećmi do lekarza , ponieważ syn miał ślady pobicia. W dniu 28 października 2023 r. uczestnika z domu zabrała policja. Aktualnie prowadzone jest postępowanie przygotowawcze , wobec uczestnika jest zastosowany dozór policji z nakazem opuszczenia mieszkania i zakazem kontaktu i zbliżania się . Aktualnie uczestnik faktycznie przebywa poza miejscem zamieszkania z uwagi na zastosowane środki zapobiegawcze.

Uczestnik P. C. w odpowiedzi na wniosek wniósł o oddalenie wniosku w przedmiocie zobowiązania uczestnika do opuszczenia mieszkania oraz w przedmiocie zakazu zbliżania się do mieszkania . Uczestnik wniósł ponadto o odrzucenie wniosku w przedmiocie zakazu kontaktowania się i zbliżania się uczestnika do wnioskodawczyni oraz wspólnych małoletnich dzieci, albowiem wniosek taki jest niedopuszczalny i pozbawiony podstawy prawnej w niniejszym postępowaniu. Uczestnik wniósł o zasądzenie od wnioskodawczyni na rzecz uczestnika kosztów postępowania , w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie , za czas od dnia uprawomocnienia się orzeczenia , którym je zasądzono do dnia zapłaty. Uczestnik wskazał, iż twierdzenia zawarte we wniosku nie polegają na prawdzie. Wnioskodawczyni zainicjowała niniejsze postępowanie w dniu 16 stycznia 2023 r. Tymczasem od dnia 4 stycznia 2023 r. małoletni syn uczestników M. C. mieszka wraz z ojcem. Uczestnik przyznał, iż toczy się przeciwko niemu postępowanie przygotowawcze w kierunku czynu z art. 207§1 kk. Uczestnik przyznał też , iż nie zamieszkuje wspólnie z wnioskodawczynią od dnia 29 października 2022 r. , kiedy to został wobec niego zastosowany środek zapobiegawczy w postaci dozoru policji. Uczestnik wskazał, iż małoletni syn świadomie zdecydował o zamieszkaniu z ojcem , nie czuje się osobą pokrzywdzoną , nie odczuwa ze strony ojca żadnego zagrożenia. Postanowieniem z dnia 23 stycznia 2023 r. został zmieniony środek zapobiegawczy w ten sposób, że uchylono zakaz zbliżania się i kontaktowania uczestnika z synem. Uczestnik podniósł, iż pomiędzy nim a wnioskodawczynią istnieje konflikt okolorozwodowy. Uczestnik jest emerytowanym strażakiem , w miejscu pracy cieszył się wzorową opinią . W domu małżonków C. nie miały miejsca żadne interwencje policji, żaden z małżonków nie nadużywa alkoholu. Od zawsze uczestnik jest bardzo zaangażowany w opiekę i wychowanie dzieci. Uczestnicy nie mogą się porozumieć w kwestii zasad wychowania dzieci, ich leczenia, dysponowania środkami finansowymi na potrzeby rodziny. Uczestnik wskazał, iż dzieci stron nie są zgodnym rodzeństwem, , dochodziło między nimi do rękoczynów , wzajemnego obrażania, opluwania , kopania . Wobec małoletnich uczestnik często podejmował zachowania mające na celu odseparowanie rodzeństwa od siebie, zakończenia kłótni, celem uniknięcia eskalacji konfliktu. Uczestnik podejmował działania jedynie w celach wychowawczych i w celu zobowiązania dzieci do zwykłego posłuszeństwa. Wnioskodawczyni była bezradna w tych konfliktach, nawet w czasie pełnienia służby przez uczestnika , wzywała go do domu celem opanowania małoletnich. Zachowanie uczestnika nie polegało na stosowaniu przemocy w rodzinie, ani wobec wnioskodawczyni ani wobec dzieci. Celem działania uczestnika nie było wyrządzenie krzywdy żonie i dzieciom . Stąd brak jest w ocenie uczestnika przesłanek do zastosowania art. 11 a ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie.

Sąd ustalił co następuje :

J. C. i P. C. są małżeństwem od 2007 r. Od 2009 r. wspólnie zamieszkują w domu położonym przy ul. (...) w K.. Wraz z nimi mieszkają ich dzieci H. (lat15) i M. (lat 13).

(dowód : odpis skrócony aktu małżeństwa k. 9, odpisy skrócone aktu urodzenia k. 10-11, kopia aktu notarialnego – umowy sprzedaży k. 3-8, bezsporne)

O dłuższego czasu uczestnik był agresywny wobec domowników w szczególności wobec dzieci. Gdy dzieci były nieposłuszne uczestnik reagował agresją , wyzywał dzieci , w tym słowami wulgarnymi, groził pobiciem, wyganiał z domu, poniżał. Zdarzało się , że stosował przemoc fizyczną popychając dzieci, uderzając pasem lub ręką. Gdy między dziećmi dochodziło do konfliktów uczestnik ingerował swoimi sposobami krzycząc i wyzywając je, używając przy

tym wulgaryzmów, demonstrował siłę uderzając pasem w kanapę, wywieszał szeroki pas treningowy w centralnym miejscu domu na barierce przy schodach w celu zastraszenia. Uczestnik przenosił przemoc na przedmioty, rzucał hulajnogą syna, zniszczył stabilizator do telefonu córki, zniszczył tablet, na którym grał syn M.. Dzieci bały się ojca. Po awanturach z ojcem M. uciekał z domu.

Wnioskodawczynie bała się sprzeciwić mężowi. Kiedy stawała w obronie dzieci również doświadczała przemocy. Zdarzało się, że mąż kierował wobec niej groźby pobicia, używał wobec niej wulgaryzmów. W czerwcu 2019 r. uczestnik chciał uderzyć syna M. pasem treningowym, gdy wnioskodawczynie weszła między syna i męża, została uderzona przez uczestnika tym pasem.

(dowód : zeznania wnioskodawczynie J. C. k. 49v- 52v)

Od kwietnia 2022 r. sytuacje agresywnego zachowania uczestnika nasiliły się. Wnioskodawczynie informowała o nich wspólnych znajomych : Ł. S. i M. S..

(dowód : zeznania wnioskodawczynie J. C. k. 49v- 52v, zeznania świadków Ł. S. k. 45v-48, M. S. k. 48-49).

W niedzielę 23 października 2022 r. , dzień po imprezie urodzinowej córki stron H., na której było kilkanaście osób, uczestnik miał pretensje do córki co do zachowania uczestników imprezy. H. nie sprzątnęła po imprezie. Gdy dzieci stron H. i M. zachowywały się głośno, uczestnik zwrócił im uwagę. Ponieważ dzieci nadal zachowywały się głośno , uczestnik wziął pas, poszedł na górę, wszedł do pokoju M., popchnął go i kilkakrotnie uderzył pasem. Następnie wszedł do pokoju córki , popchnął ją na łóżko, chciał uderzyć pasem , ale H. broniła się, odpychając go nogami. Uczestnik, gdy zszedł na dół, zawołał dzieci i nakazał im oddać telefony po odblokowaniu ich. Syn M. oddał telefon, ale go nie odblokował. Wówczas uczestnik wyszedł na taras, rzucił telefonem syna o posadzkę, po czym uderzył w telefon kolkiem, kazał żonie posprzątać. Następnie wulgarnymi słowami uczestnik nakazał dzieciom wyprowadzić się z domu do godziny 16-ej.

Wnioskodawczynie obawiała się o własne bezpieczeństwo oraz o bezpieczeństwo dzieci.

(dowód : zeznania wnioskodawczynie J. C. k. 49v-52v, zeznania uczestnika P. C. k. 52v-53 w zakresie , w jakim Sąd dał zeznaniom uczestnika wiarę)

W dniu 24.10.2022 r. J. C. zgłosiła się z synem M. do lekarza, który stwierdził u chłopca obrażenia ciała w postaci siniaka 3x3 cm na prawym barku. W związku ze zgłoszeniem lekarza i pedagoga szkolnego w rodzinie została wszczęta procedura (...)

(dowód : kopie z akt sprawy 4016-O. (...).2022 r. Prokuratury Rejonowej w Kętrzynie - zawiadomienie o przestępstwie k. 55-58, dokumentacja (...) k. 59- 66)

W sprawie o przestępstwo znęcania psychicznego i fizycznego przez P. C. nad żoną i dziećmi zostało wszczęte postępowanie karne. W dniu 28.10.2022 r. P. C. został zatrzymany przez policję. Postanowieniem z dnia 29.10.2023r. zastosowano wobec uczestnika środek zapobiegawczy w postaci dozoru policji polegający m.in. na zakazie zbliżania się do osób pokrzywdzonych na odległość mniejszą niż 50 m oraz zakazie kontaktowania się z pokrzywdzonymi. Postanowieniem z dnia 23 stycznia 2023 r. zastosowany wobec uczestnika środek zapobiegawczy został zmieniony w szczególności poprzez uchylenie zakazu zbliżania się i kontaktowania z synem M. C.. W dniu 13 lutego 2023 r. został zatwierdzony akt oskarżenia przeciwko P. C. podejrzanemu o przestępstwo z art. 207§1 kk i in. i skierowany do Sądu.

(dowód : kopie z akt sprawy 4016-O. (...).2022 r. Prokuratury Rejonowej w Kętrzynie – postanowienia w przedmiocie środka zapobiegawczego k. 67, 72 , akt oskarżenia k.73-74)

W (...) syn M. zaczął kontaktować się z uczestnikiem. Od dnia (...) syn M. C. zamieszkał wraz z uczestnikiem i pozostaje pod jego opieką.

(dowód : informacja z Niepublicznej (...) w K. k. 31, zeznania świadków Ł. S. k. 45v-48, M. S. k. 48-49, zeznania wnioskodawczyni J. C. k. 49v- 52v, zeznania uczestnika P. C. k. 52v-53 w zakresie , w jakim Sąd dał zeznaniom uczestnika wiarę)

Sąd zważył co następuje :

Wniosek zasługiwał na uwzględnienie w przeważającej części .

Sąd ustalił stan faktyczny w niniejszej sprawie na podstawie przedłożonych przez wnioskodawczynię i uczestnika dokumentów, a także powołanych wyżej dokumentów zawartych w aktach postępowania przygotowawczego 4016-O. (...).2022 r. Prokuratury Rejonowej w Kętrzynie , albowiem prawdziwość tych dokumentów nie była kwestionowana przez strony, nie budzi też wątpliwości Sądu. Sąd uwzględnił także zeznania przesłuchanych w sprawie świadków oraz zeznania wnioskodawczyni i uczestnika w zakresie, w jakim zeznaniom tym Sąd dał wiarę .

Sąd dał generalnie wiarę zeznaniom świadka Ł. S. . Z zeznań tego świadka wynika, w szczególności , że postrzegał wnioskodawczynię i uczestnika jako zgodne małżeństwo, nigdy nie był świadkiem sytuacji konfliktowych w ich rodzinie, nie zaobserwował stosowania przemocy przez uczestnika wobec żony czy dzieci, w jego spostrzeżeniach żona ani dzieci nie wykazywały objawów , aby obawiały się uczestnika a wręcz przeciwnie. Świadek przedstawiał uczestnika jako dobrego ojca i męża, wskazywał także , iż w sytuacjach konfliktowych między dziećmi to uczestnik musiał reagować , bo wnioskodawczyni nie dawała sobie rady. Natomiast zeznania świadka potwierdzają relacje wnioskodawczyni co do tego, iż od kwietnia 2022 r. wnioskodawczyni przekazywała mu informacje o agresywnym zachowaniu uczestnika, mówiła, że jest agresywny, krzyczy , podnosi rękę na dzieci, uderzył paskiem dzieci.

Na wiarę w ocenie Sądu zasługują także zeznania świadka M. S. , sąsiada stron. Był on świadkiem sytuacji konfliktowej pomiędzy stronami w kwietniu 2022 r. , wskazał, iż uczestnik był wówczas agresywny, zabrał go do siebie do domu. Od tego czasu wnioskodawczyni kilkakrotnie mówiła mu o zachowaniu uczestnika, że krzyczy, źle się do nich odnosi, bije , uderza paskiem. Świadek także uczestniczył w poszukiwaniach syna stron M. , gdy po agresji ze strony ojca uciekł z domu. Świadek wskazał, iż uczestnik nie chciał wówczas szukać syna. Świadek M. S. podał przy tym , iż uczestnik spędzał z dziećmi dużo czasu, był z nimi, gdy dzieci chorowały, dzieci chętnie spędzały z nim czas.

Świadkowie wiarygodnie wskazywali też okoliczności nawiązania kontaktu przez syna M. z uczestnikiem w grudnia 2022r .

Sąd dał wiarę zeznaniom wskazanych świadkom, zeznania te są spójne, logiczne , konsekwentne, wzajemnie się uzupełniają , świadkowie przedstawiają okoliczności , które sami mogli zaobserwować lub znają z relacji innych osób.

Sąd dał wiarę zeznaniom wnioskodawczyni, w tym w szczególności co do sytuacji konfliktowych w domu oraz stosowania przemocy przez uczestnika, przy czym za istotne Sąd uznał zeznania co do zachowania uczestnika od kwietnia 2022 r. W ocenie Sądu zeznania wnioskodawczyni są spójne, logiczne, konsekwentne , zgodne z zasadami doświadczenia życiowego. Zeznania te znajdują potwierdzenie w zawiadomieniu o przestępstwie oraz w dokumentacji (...). Zeznania te znajdują także po części potwierdzenie w relacji Ł. S. i M. S. , którzy potwierdzają , iż od kwietnia 2022 r. wnioskodawczyni żaliła się na agresywne zachowanie męża . Świadek M. S. był nawet świadkiem takiej sytuacji , gdzie uczestnik „wpadł w szal” , świadek zabrał go wówczas do swojego domu , żeby ochłonął. Wskazać należy ,iż sam uczestnik przyznał się do stosowania przemocy wobec dzieci , potwierdził , że trzykrotnie użył w stosunku do nich pasa , przyznał także odnośnie zdarzenia z dnia 23.10.2022 r. , że zniszczył telefon syna.

W ocenie Sądu zeznania uczestnika zasługują na wiarę jedynie w części. W ocenie Sądu zasługują na wiarę zeznania uczestnika , w których wskazuje , iż główny ciężar wychowania dzieci spoczywał na nim , spędzał z dziećmi dużo czasu , musiał także reagować na sytuacje konfliktowe między nimi , bo wnioskodawczyni nie dawała sobie w takich sytuacjach rady. W tym zakresie zeznania te znajdują potwierdzenie w relacji przesłuchanych w sprawie świadków. Na wiarę zasługują także zeznania uczestnika, w których przyznał się do stosowania przemocy wobec dzieci , do używania pasa , uczestnik przyznał także , że wyzywał dzieci, zdarzały się przekleństwa, przyznał także , że wieszał pas

w centralnym miejsce domu jako „straszak” dla dzieci, choć w ocenie Sądu zeznania te nie do końca oddają okoliczności i natężenie stosowania przemocy. Uczestnik wyraźnie te sytuacje bagatelizował, usprawiedliwiał się, że miał ku temu ważne powody związane z zachowaniem dzieci. Natomiast nie zasługują na wiarę twierdzenia uczestnika, w których zaprzeczał, aby groził dzieciom, że je pobije jak też wskazywał, iż dzieci się go w ogóle nie bały, zeznania w tym zakresie są sprzeczne z wiarygodną relacją wnioskodawczynie jak też zasadami doświadczenia życiowego. Syn M. na skutek zachowania uczestnika uciekał z domu.

Stosownie do treści art. 11a ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie (t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 1249), jeżeli członek rodziny wspólnie zajmujący mieszkanie, swoim zachowaniem polegającym na stosowaniu przemocy w rodzinie czyni szczególnie uciążliwym wspólne zamieszkiwanie, osoba dotknięta tą przemocą może żądać, aby sąd, właściwy według przepisów ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 1575, 1578 i 2320 oraz z 2021 r. poz. 11) w postępowaniu nieprocesowym, zobowiązał go do opuszczenia wspólnie zajmowanego mieszkania i jego bezpośredniego otoczenia lub zakazał zbliżania się do mieszkania i jego bezpośredniego otoczenia.

Stosownie do art. 2 pkt 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie (t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 1249), przez przemoc w rodzinie należy rozumieć jednorazowe albo powtarzające się umyślne działanie lub zaniechanie naruszające prawa lub dobra osobiste osób wymienionych w pkt 1, w szczególności narażające te osoby na niebezpieczeństwo utraty życia, zdrowia, naruszające ich godność, nietykalność cielesną, wolność, w tym seksualną, powodujące szkody na ich zdrowiu fizycznym lub psychicznym, a także wywołujące cierpienia i krzywdy moralne u osób dotkniętych przemocą. Osoby wymienione w art. 2 pkt 1 powołanej ustawy to członkowie rodziny, przez których należy rozumieć osobę najbliższą w rozumieniu art. 115 § 11 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks karny (Dz. U. z 2020 r. poz. 1444 i 1517 oraz z 2021 r. poz. 1023), a także inną osobę wspólnie zamieszkujejącą lub gospodarującą.

W ocenie Sądu, przeprowadzone postępowanie dowodowe w sprawie w sposób dostateczny wykazało, iż zachowania uczestnika wobec wnioskodawczynie spełnia przesłanki stosowania przemocy w rodzinie w rozumieniu w/w przepisu ustawy.

Wskazać należy, iż z przeprowadzonych dowodów wynika, iż przemoc stosowana przez uczestnika była skierowana głównie przeciwko dzieciom. Gdy dzieci były nieposłuszne uczestnik reagował agresją, wyzywał dzieci, w tym słowami wulgarnymi, groził pobiciem, wyganiał z domu, poniżał. Zdarzało się, że stosował przemoc fizyczną popychając dzieci, uderzając pasem lub ręką. Gdy między dziećmi dochodziło do konfliktów uczestnik ingerował swoimi sposobami krzycząc i wyzywając je, używając przy tym wulgaryzmów demonstrował siłę uderzając pasem w kanapę, wywieszał szeroki pas treningowy w centralnym miejscu domu na barierce przy schodach w celu zastraszenia. Uczestnik przenosił przemoc na przedmioty, rzucał hulajnogą syna, zniszczył stabilizator do telefonu córki, zniszczył tablet, na którym grał syn M.. Wnioskodawczynie bała się sprzeciwić mężowi. Kiedy stawała w obronie dzieci również doświadczała przemocy. Zdarzało się, że mąż kierował wobec niej groźby pobicia, używał wobec niej wulgaryzmów.

W ocenie Sądu zeznania świadków Ł. S., M. S. oraz uczestnika w zakresie w jakim wykazują oni, że uczestnik był dobrym ojcem nie podważają relacji wnioskodawczynie co do stosowania przez uczestnika przemocy wobec domowników. Uczestnik działał według schematu – gdy dzieci były posłuszne – był dobrym ojcem, gdy dzieci były nieposłuszne – stawał się agresywny, stosował przemoc. Fakt, że osoby z zewnątrz nie były świadkami przemocy nie oznacza, że tej przemocy nie było. Świadkowie zwykle obserwowali relacje uczestnika z wnioskodawczynią lub z dziećmi, gdy nie było sytuacji konfliktowych, gdy dzieci były posłuszne. Nie zasługują na uwzględnienie także twierdzenia uczestnika, iż pomiędzy stronami istnieje konflikt okołorozwodowy, a niniejsza sprawa ma jedynie ułatwić wnioskodawczynie uzyskanie korzystnego rozstrzygnięcia. W ocenie Sądu rację ma wnioskodawczynie wskazując, iż zdarzenie z dnia 23.10.2022 r. było na tyle przesycone przemocą i agresją ze strony uczestnika, że stanowiło moment przełomowy i nie pozwoliło jej na dalsze znoszenie zachowania uczestnika, które dotychczas wytrzymywała.

W ocenie Sądu , pomimo, iż głównie agresywne zachowanie uczestnika skierowane było przeciwko dzieciom , to jednak wnioskodawczyni także była osobą dotkniętą przemocą . Takie zachowanie uczestnika, jak wykrzykiwanie wulgaryzmów, niszczenie przedmiotów, demonstrowanie siły poprzez uderzenia pasem w kanapę, wywieszanie pasa w centralnym miejscu domu , straszenie , że skrzywdzi zwierzęta były skierowane na zastraszenie wszystkich domowników i miały wywołać posłuszeństwo. Wnioskodawczyni do tego stopnia obawiała się uczestnika, że nie była w stanie zareagować na wołanie syna o pomoc , gdy ten był bity przez uczestnika pasem w dniu 23.10.2022 r. W tym miejscu wskazać należy choćby na relację świadka M. S. , który był świadkiem sytuacji konfliktowej w kwietniu 2022 r. i jak wskazał, uczestnik „wpadł w szal”.

Wskazać należy , iż w sprawie o zobowiązanie sprawcy przemocy do opuszczenia wspólnie zajmowanego mieszkania w pierwszej kolejności należy udowodnić, że sprawca – członek rodziny swoim zachowaniem lub przez zaniechanie, jednorazowo lub w sposób powtarzający się, umyślnie narusza prawa lub dobra osobiste osoby dotkniętej przemocą w rodzinie. Do nakazania sprawcy opuszczenia miejsca zamieszkania konieczne jest także wykazanie, że stosując przemoc w rodzinie, sprawca czyni wspólne zamieszkanie szczególnie uciążliwym. Istotne jest zatem, jakiego rodzaju przemocy się dopuszcza. Musi ona bowiem przybrać taką postać, aby powstał skutek szczególnej uciążliwości. Sama konieczność zamieszkiwania z osobą wrogo nastawioną, nieżyczliwą, która nie współpracuje w utrzymaniu wspólnie zajmowanej nieruchomości, stanowi uciążliwość. Przybierze ona postać szczególnej uciążliwości np. w momencie, gdy osoba ta zagraża poczuciu bezpieczeństwa osoby dotkniętej przemocą.

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie wszystkie wskazane wyżej przesłanki zostały spełnione. Opisane zachowania uczestnika , w tym przebieg zdarzenia z dnia 23.10.2022r., mogły wywoływać u wnioskodawczyni zagrożenie, zachwiać jej poczuciem bezpieczeństwa, czy też wywołać uzasadnione obawy o własne życie lub zdrowie a także życie i zdrowie dzieci. Wskazać przy tym należy, iż w domu przy ul. (...) w K. oprócz wnioskodawczyni zamieszkuje również małoletnia córka stron H., która w znacznej mierze doświadczała przemocy ze strony uczestnika.

W konsekwencji Sąd uznał, iż wniosek zasługuje w przeważającej części na uwzględnienie i zobowiązał uczestnika P. C. do opuszczenia miejsca zamieszkania położonego przy ul. (...) w K. oraz jego bezpośredniego otoczenia na odległość nie mniejszą niż 100 (sto) metrów oraz zakazał uczestnikowi P. C. zbliżania się do domu położonego przy ul. (...) w K. i jego bezpośredniego otoczenia na odległość mniejszą niż 100 (sto) metrów. Takie rozstrzygnięcie pozwoli uniknąć wnioskodawczyni (i córce stron) doświadczenia przemocy ze strony uczestnika oraz zapewni im poczucie bezpieczeństwa.

W pozostałym zakresie Sąd wniosek oddalił z uwagi na brak podstawy prawnej , co odnosi się do żądania wniosku zakazania kontaktowania się w jakiegokolwiek formie i zbliżania uczestnika do wnioskodawczyni oraz jej córki H. C. (lat 15) i syna M. C. (lat 13) na odległość mniejszą niż 100. Przepis art. 11a ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie stanowiący podstawę rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie nie daje podstaw do orzeczenia zakazu kontaktowania się oraz zakazu zbliżania do konkretnych osób. Przewidujący możliwość takiego rozstrzygnięcia przepis art.11aa powołanej ustawy wejdzie w życie dopiero w dniu 15.08.2023 r.

Stosownie do treści art. 560⁷§ 2 kpc postanowienie o zobowiązaniu osoby stosującej przemoc w rodzinie do opuszczenia wspólnie zajmowanego mieszkania i jego bezpośredniego otoczenia lub zakazaniu zbliżania się do mieszkania i jego bezpośredniego otoczenia jest skuteczne i wykonalne z chwilą ogłoszenia.

O kosztach postępowania Sąd rozstrzygnął zgodnie z treścią art. 520§3 kpc , mając na względzie, iż wnioskodawczyni była zwolniona z uiszczenia opłaty od wniosku z mocy ustawy.